Krigsoversikt primo juli.

4183 Mappe 28 juli 1943

ØSTFRONTEN. I slutten av juni har russerne hatt litt fremgang nord for Orel i Karelen og syd for Velikie Luki, og det russiske flyvåpens virkningsfulle angrep mot tyske flyplasser og kommunikasjoner har fortsatt. 500 tyske fly er ødelagt i juni. Forsommerens krig på Østfronten har tildels vært temmelig blodig; det gjelder særlig kampene i Kubandistriktet, men den har i hovedsaken vært en stillingskrig. Helt fra mars av har store styrker marsjert opp bak to fronter, og tyskerne hevder nå at om ganske kort tid vil det brake løs. De tyske forutsigelser om at de avgjørende kamper i Russland og invasjon i vest og syd-Europa bare er et spørsmål om dager er et tysk forsøk på å besvare de alliertes nervekrig, men det er rimelig å regne med at det brakker løs på Østfronten i løpet av juli. Foreløbig er imidlertid situasjonen så lite avklaret at man ikke kan vite sikkert hvem av partene som vil ta initiativet. Tyskerne taler ikke mer om en tysk storoffensiv, og de vilde ganske sikkert foretrekke en stillingskrig i Russland mens Vestmaktene satte i gang sine angrep på fastlandet. Men tyskerne vet at de alliertes operasjoner nå er koordinert. Erfaringene hittil tyder på at den angripende part har visse fordeler, og tyskerne setter store forhåpninger til angrepskraften hos sin nye kjempetank "Tiger". Ved å svekke jagerforsvaret av de tyske byer kunde de kanskje for en kort tid sikre seg en viss overlegenhet i luften over Østfronten og bryte gjennom på ett eller annet punkt. Det er derfor på ingen måte utelukket at tyskerne vil forsøke å komme russerne i forkjøpet og tilkrive seg initiativet. På den annen side er det innlysende at russerne har all interesse av å sette i gang en storoffensiv samtidig med eller som innledning til Vestmaktenes invasjoner.

En russisk storoffensiv kunde nå viktige strategiske mål nesten på hvilket som helst avsnitt av fronten. Et framstøt mot Finnland kunde tvingo landet til separatfred, et framstøt langs Finskebuktas sydbredd vilde gi den russiske Østersjøflåte sin bevegelsesfrihet tilbake, et angrep fra Velikie Luki kunde avskjære Randstatene og de tyske styrker ved Leninggrad, Volkov og Lovat, og til og med true Østpreussen. I syd kunde russerne vinne tilbake de viktige industridistrikter ved Donets og Dnjepr og Ukrainas kornkammer, eller de kunde avskjære Krim. Lengst i syn kunde de vinne sin flåtehavn Novorossisk tilbake, Tamanhalvøya og derfra true Krim. På den annen side er det bare få strategiske mål som tyskerne kan ha den minste chanse till å nå. Mangelen på oljo gjør sikkert Baku til et lokkende mål for dem, men fjorårets smertelige erfaring har vist at veien dit er vanskeligere enn de regnet med. Allerede i mars begynte tyskerne en stor oppmarsj i Orelkilen, og denne har siden fortsatt. Russerne har svart med å konsentrere store troppemasser ved kilens flanker, og med voldsomme flybombardementer bak de tyske linjer. Det ser ut til at tyskernes plan har gått ut på å støte nordøstover for å avskjære og erobre Moskva. Russernes plan går åpenbart ut på å klippe av Orelkilen, for så å tilintetgjøre de omringede tyskere. Alt hva vi hittil har fått vite fra Østfronten tyder på at hvem av partene som enn tar initiativet, er det ved Orel de avgjørende kamper vil finne sted. Samtidig med kampene her må man imidlertid regne med at russerne vil sette inn etaangrep for å erobre tilbake Novorossisk og Tamanhalvøya.

MIDDELHAVSFRONTEN. De kraftige flyangrep på Sicilia, Sardinia og Syditalia fortsetter uten stans. Iser har det gått ut over Napoli som er en viktig havneby for tilførsel til øyene. Tyskerne hevder at en stor flåte ligger i Gibraltars havn, og at amerikanske slagskip er kommet til Middelhavet. Det tyske flyvåpen på Sicilia er blitt betydelig forsterket, og tyske og italienske ubåter er kaldt tilbake fra Atlanterhavet for å delta i forsvaret mot invasjonen. Fra Stockholm er det kommet forlydende om at den italienske overvannsflåte, som inntil nylig lå i havnen ved Spezia, nå skal være forflyttet til Adriaterhavet, hvor den vil være bedre trygget mot flyangrep. Det er åpenbart at aksen regner med en invasjon på de italienske øyer i den nærmeste framtid. Sansynlighoten taler imidlertid for at det ennå er et spørsmål om minst to ukker. Landstigningen vil bli forberedt ved konsentrerte fly- og flåtebombardementer av festningsverkene på en begrenset del av kysten, og slike aksjoner er ennå ikke begynt. Angrepet vil sikkert også bli koordinert med operasjoner på andre fronter. Den italienske moral viser tegn til svikt. Det er nå blitt kjent at for et par mnd. siden streiket 50 000 rustningsarbeidere i Torino.

Grensen mellom Syria og Tyrkia har vært stengt en tid i siste halvdel av juni, mens store troppeforflytninger fant sted. Tyskerne hevder at Vestmaktenes styrker i Syria, bl. a. 9 og 10 og kanskje 8 britiske arme står oppmarsjert fullt ferdige til å angripe Dodekanesene og Kreta. Hittil har imidlertid flyvirksomheten på dette avsnitt av Sydfronten vært svak. Dodekanesene er ikke særlig sterkt befestet, men det vil bli en hard tørn å ta Kreta, og de allierte har neppe planer om det i første omgang. Det er mere sannsynlig at de fra Rhodos, den største av Dodekanesene, vil ake seg over til øyene Karpathos og Kasos før de våger spranget, over til Kreta. Operasjonene her kan i så fall komme til å kreve omtrent hele sommer, og det er da mulig at en invasjon på det hellenske fastland først kan komme til høsten.
Partisankampene i Jokuslavia har blusset sterkt opp i juni, og 28. juni meldes fra London at ikke mindre enn 8 tyske og italienske divisjoner er blitt jaget på flukt i Montenegros fjell. Også i Nordhellas fortsetter kampene og sabotasjehandlingene mot besettelsestroppene , og i Bulgaria er stemningen på bristepunktet, mens krigstrettheten gjør seg stadig mere gjeldende i Romania. Ungarn har praktisk talt trukket seg ut av krigen. Det er innlysende at intet sted har en alliert invasjon bedre chanser enn på Balkan, men på den annen side må man ikke glemme at fjellterrenget byr tyskerne gode forsvarsmuligheter.

KRIGEN OM ATLANTERHAVET. Nedgangen i skipssenkningene fortsetter i samme tempo som tidligere. I to uker på rad har det amerikanske flåtedepartement meldt at det ikke har vært senket ett eneste skip i Vestatlanteren. I de tre første uker av juni oppgir tyskerne selv å ha senket alliert tonnasje på 58 000 tonn, mens deres tall for mai var 380 000 tonn. Tallet for mai fra i år var tredjeparten av det for mai i fjor. De allierte oppgir antallet senkede u-båter i mai til over 30. Angsten for dypvannsbombene gjør at de tyske u-båter nesten ikke tør holde seg under vannet.
Ifølge allierte meldinger har tyskerne trukket konsekvensen av at u-båtene ikke lenger representerer noen trussel mot skipsfarten på Atlanteren, og kaldt dem hjem for å bruke dem i forsvaret mot den kommende invasjon. Adskillige skal være plassert ved Gibraltarstredet.

VESTFRONTEN. Flyangrepene mot Ruhr og Rhindalen fortsetter i ennå voldsommere tempo enn i siste halvdel av mai. Foruten engelske nattangrep med innsats av til dels over 2 000 tonn bomber har det også vært satt inn store amerikanske dagangrep med presisjonsbombing av bl.a. bedrifter for olje av kull. Angrepene på industrimål og kommunikasjoner i de besatte land i vest har også økt i intensitet, og befolkningen er blitt inntrengende advaret fra London. Fra britisk side er det blitt opplyst at invasjonsforberedelsene mot fastlandet har pågått langs Kanalkysten i lengere tid. Man vet imidlertid intet om hvor langt de er kommet. Det antas at tyskerne har i alt ca. 70 divisjoner til forsvar av Atlanterhavskysten. Derav skal ca. 27 divisjoner ligge som reserver i innlandsbyer 30 - 40 km fra kysten, nemlig i Nantes, Rennes, Roun, Amiens, Bruxelles, Lille, Ghent, Breda og Arnhem, mens hovedreservene ligger i Lyon, Paris og Køln. Den tyske "Westwall" er ingen sammenhengende festningsmur, men bare et grovmasket, ca. 50 km dypt nett av forter og bunkers, hvis hensikt er å forsinke landgangstroppene til forsterkningene kommer fram. Man må derfor regne med at før en invasjon på Atlanterhavskysten kommer på tale må Vestmaktene sette inn en intens dag- og nattbombing av de nevnte byer og deres jernbaneforbindelser, og dessuten selvsagt av festningsverkene ved kysten. Det er ikke kjent hvor store de allierte invasjonsstyrker er, men man kan anta at de er flere ganger så sterke som de 70 tyske divisjoner. Hovedvanskeligheten blir å få satt tilstrekkelig store styrker i land fort nok og på tilstrekkelig mange steder. Man kan imidlertid gå ut fra at når de allierte setter invasjonen i gang, har de også midler til å gjennomføre den. Tyskernes eneste chanse til å motstå invasjonen er derfor å møte den med nye kampmidler. Det foreligger sikre beviser for at den tyske giftgassindustri for tiden arbeider for full kraft. Det er mulig at hitler vil gripe til bruken av gass, ubundet av ethvert hensyn til de konsekvenser dette vil få for det tyske folk.